

EDITORIAL

Una manera de viure

DAVID CASTILLO, Coordinador

En un debat organitzat per la revista *O80* i l'Associació Col·legial d'Escriptors a l'Ateneu Barcelonès, el poeta i editor Sergio Gaspar (a la foto) –de qui aprofito per recomanar el seu últim llibre, *Estancia*– es lamentava de la manca de sensibilitat dels editors de poesia espanyols que prefereixen publicar traduccions de poetes estrangers a autors que escriuen en castellà. La situació està als antípodes de l'edició de poesia en català, que pràcticament no té autors estrangers traduïts. No cal parlar d'ara, quan la crisi ha aturat en sec la publicació de poesia a les principals editorials, sinó també del temps de bonança econòmica. Mentre les nostres editorials presenten infinitat de traduccions de narrativa, sovint prescindibles, la poesia ha quedat marginada. Les causes suposo que van lligades al bon gust, l'economia *fast food* i la progressiva desaparició dels directors literaris, que no estaven tan pendents del balanç de

AVUI

beneficis econòmics com dels culturals. Hi ha dues maneres de veure la vida: una de poètica i una de prosaica. En literatura només caldria veure la primera, però fins i tot els escriptors actuals semblen més preocupats pel futbol o la televisió que per Milton, Rimbaud o March. A propòsit de Jordi-Pere Cerdà, fa anys el mestre Joan Fuster escrivia: "La realitat que es transparenta en els seus poemes no és la realitat de la gent, sinó la d'un esdeveniment, uns arbres, unes muntanyes, una llum, esdevingudes estampa". No sé si ens convindria donar oportunitat a tenir més estampes d'arbres i de coses impertèrrites de fora sense oblidar

que la nostra literatura ha estat històricament de poetes, i potser per aquest motiu ha estat gran. De fet, són els grans escriptors, de qualsevol gènere, els que mantenen una relació més estreta amb la poesia, que és també una manera de viure i entendre el món.*

TEXTURES

De Camus a Appelfeld

IGNASI ARAGAY

Generositat i grandesa d'esperit. Això és el que el protagonista de *Bartfuss, l'Immortal* desitja, en un moment estrany de lucidesa, de la vida dels homes i les dones que, com ell, han sofert l'Holocaust. Aharon Appelfeld (Czernowitz, 1932) va publicar el 1988 aquesta novel·la, traduïda ara de l'hebreu al català per Eulàlia Sariola per al Club Editor. Amb només deu anys, després que li haguessin matat la mare al gueto i de ser internat en un camp a Transdnièster, Appelfeld va fugir-ne. La seva experiència, sovint de manera indirecta,

plana damunt la trentena de novel·les i reculls de relats que ha escrit. Club Editor també li ha publicat *Flors d'ombra*.

El seu *Bartfuss*, un home aïllat dins la pròpia família, té raó: els supervivents d'un drama tan immens com la barbàrie nazi haurien de ser millors persones, però la condició humana és com és, i la vida torna a recomençar cada dia, amb les misèries i grandeses de cadascú. Ell mateix, *Bartfuss*, n'és un exemple. Una cosa és que un dia un raig de llum li il·lumini el cor per invocar generositat i

grandesa, i una altra de ben diferent és la seva realitat banal, l'anar-se arrossegant, la por a la mort, l'oblit d'algunes accions diguem-ne poc honorables. Un home sense memòria ni futur, amb un present pla, prim.

Bartfuss és això. És un supervivent, sí, i alhora és una persona com tantes n'hi ha, enamoradís, negociant, silenciós, avar, solitari, potser tendre i potser violent. No s'entén amb la dona, Rosa, ni les filles, Paula i Brigitte, que té una deficiència. Li agrada passejar per la platja, passar l'estona al cafè, perdre's, deixar-se portar pels sentits i

les impressions. Sovint, tret del desig de beure i de menjar, no sent res. Ha après a fer callar les emocions i sobretot a no pensar, a no alterar-se, a no recordar. Per això sembla un ésser ple de buidor. *Bartfuss* té alguna cosa del senyor Mersault, l'estranger d'Albert Camus: no creu en gaire res, no sap ben bé per què viu, se situa en un terreny amoral, indiferent a la realitat que l'envolta. El seu silenci, l'absurditat en què viu, la seva soledat, són pròpies d'una víctima que ho és sobretot de si mateix. Un estranger a casa, a la seva ciutat, al món.*

ENTRE COMETES

"Si el català no té un territori on és llengua comuna i necessària, no hi ha res a fer"

Albert Pla Nualart, lingüista.
AVUI

FRANCESC MELCION

"En l'àmbit de l'òpera, la tecnologia no ha d'intervenir en la veu humana, perquè el so és natura en estat pur"

Luciana D'Intino,
mezzosoprano.
'Revista Musical Catalana'

AVUI

"La sensibilitat als diferents estats anímics és una de les característiques que ens fa interessants i sorprenents"

Big Mama, cantant de blues.
'Quadern'

FRANCESC MELCION

"Per què volem [al Liceu] fer òperes si no volem vendre entrades? Per ser més moderns?"

Joan Matabosch, director artístic del Liceu. 'L'Avenç'

FRANCESC MELCION